

HAFIZA

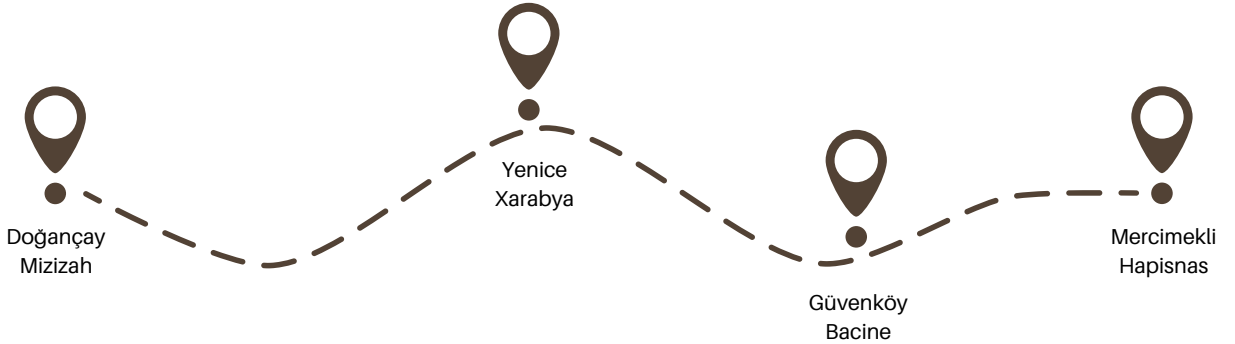
FOTOJURNAL

Sunuş

Türkiye Genç Barış İnşacıları İnisiyatifi olarak, her sene Türkiye'nin farklı yerlerinden gelen gençlerle beraber barışa dair konuşmayı sürdürüyoruz. Bu sene ikincisini düzenlediğimiz -29 Gençlik Kampı'nın ana teması ise "hafıza"ydı. Toplumsal barış için oldukça önemli olan hafıza ve yüzleşme kavramları üzerine dört gün boyunca tartışmalar yürüttük. Hafızanın sadece insana dair bir olgu olmadığı; taşın, toprağın, ağacın, canlı ve cansız bütün varlıkların olanlara tanıklık edebileceği fikriyle Mardin'in terk edilmiş dört köyünü ziyaret ettik. Daha önce Süryani ve Ezidi'lere ait olan bu köylerde edindiğimiz deneyimleri fotoğraflayarak bu fotojurnal'de birleştirdik.

Yıkıntılar, buldukları yerde bir zamanlar birilerinin yaşadığının hatırlatıcısı. O birilerinin kim olduğuna, o zamanların ne zaman olduğuna göre bu yıkıntıları görmezden gelmek, hatta bir an önce ortadan kaldırılmasını istemek de onlara kulak verip onlarla yüzleşmek de bizim kendi tercihimize kalıyor. Bu fotojurnal ile ziyaret ettiğimiz köylerde yaşananları ve yaşayanları romantize eden nostaljik bir kaygının değil, oralarda daha önce yaşamış ve kendi evlerine yabancı kılınmışların bize unutturulan ev sahipliğinin altını çizmeye çalışıyoruz.

Farklılar arasındaki diyalogun asgariye indiği bu zamanlarda, hatırladıklarımız kadar hatırlamadıklarımızı da konuşma cesareti gösteren, bu fotojurnal'in mimarı bütün katılımcılarımıza ve bize bu diyalog alanını açmamızı sağlayan destekçimiz Avrupa Birliği'ne ve CultureCivic: Kültür- Sanat Destek Programı ekibine çok teşekkür ederiz.

YOUNG PEACEBUILDERS OF TURKEY

Facebook

Instagram

LinkedIn

Spotify

Twitter

YouTube

YAYIN KOORDİNATÖRÜ
REVŞEN BERFİN COŞKUN

EDITÖR

ESRA ĞAYRETLİ
FIRAT DEMİRHAN

TASARIM

ASMİN AYÇE İDİL KAYA
ÖZGÜR CİHAN KUZU

KAPAK FOTOĞRAFI
ESRA ĞAYRETLİ

BASKI

FON DİJİTAL BASKI MERKEZİ
ALSANCAK, 1472. SK. 20 B, 35220 KONAK/İZMİR

Avrupa Birliği tarafından
finanse edilmektedir

CultureCIVIC
Kültür Sanat
Destek Programı

Bu yayın, CultureCIVIC: Kültür Sanat Destek Programı kapsamında Avrupa Birliği desteği ile hazırlanmıştır. İçeriğin sorumluluğu tamamıyla Türkiye Genç Barış İnşacıları İnisiyatifi'ne aittir ve Avrupa Birliği'nin görüşlerini yansıtmamaktadır.

YOUNG PEACEBUILDERS
OF TURKEY

HAFIZA
FOTOJURNAL

2022

MARDİN / SÜRGÜCÜ

İnsanın kendinden olmayanı yerinden etmesi ve zaman zaman yok etmesi. Bu bazen diğer canlı türlerinin yok edilmesi veya alanlarının işgali olarak gerçekleşiyor. Karşımızda ise yerinden edilmiş insanların arkasında bıraktığı bomboş bir köy var.

Evlerin çoğu kaderine terk edilmiş halde hayatta kalmaya çabılıyor. Birçok ev yıkılmış, yaşanmışlıklar tarihe, yıkılan evin enkazına karışmış. Eskiden çocuk sesi gelen evlerde şimdi sadece toz ve toprak var.

İlk adım attığında hayat yok
ve terk edilmiş gibi geliyor,
ancak detaylı baktığında
doğanın olduğu her yerde
canlı hayatının devam
ettiğini görüyorsun.
Birbirlerinin alanlarını işgal
etmeden, beraber ve
uyum içinde yaşamaya
devam ediyorlar.

Terk etmek zorunda kaldığımız, kendimizi gurbete ve hasrete teslim ettiğimiz zaman, doğa/yaşam bıraktığımız yerden bizim için devam eder.

İnsanın varlığının diğer insanları ve türleri dışlamadığı bir yaşamın güzelliğini; bir kadının ekmek pişirdiği taş ocağı, bir karınca yolunu, bir ineğin yavrusunu emzirdiği anı bozmadan elde edebiliriz. Bu köyün hafızası öyle ya da böyle bu canlılarla yaşamaya devam edecek. Onlar da yerinden edildiğinde hafızayı kim koruyacak?

Hayaletler sadece geçmiřten gelmezler.

Yeşermeye.

Çanlarımı kendim için/de
çalıyorum.

Her fotoğrafı çekerken hissettiğim şey yalnızlıktı.
Sanki kimsesiz birinin saçlarını okşadım, gözlerine
gözlerimi denk getirmeye çalıştım.
Hep kaçırdı gözlerini, çekingen ve yarı öfkeli
yarı isyankar küs bir kız çocuğunun saçlarını
okşayabildim sadece.
Gönlünü alıp sarılamadım.

Ezidi inancında dilek ağacı
önemli bir yere sahip.
Karanlığa boğmaya
çalışanlara inat rüzgarda
renkler savruluyor
Midyat Ovası'na.

Çarmıha gerilen İsa misali pencerelerinde gebre otu biten Süryani evi de yeniden hayat bulacağı günü bekliyor.

Açıldığı yerde varılacak bir yer, gidilecek bir yol yoksa bir kapının ne anlamı kalır?

Bulut olabilirdim, ttebilseydim eęer.

Ardındaki biricik yaşamın,
içerisinde bulunduğu
kamusal alandaki diğer
biricik yaşamlara tanıklık
edebilmesine, bir araya
gelebilmesine imkan
sağlayan bir araç pencere.
Yaşanılan eşitsizliklerin,
adeletsizliklerin, yıkımların,
acıların bir pencerenin
ardında yankı uyandırdığı
biçimi varken bir de
kamusal alana açılıp
kesiştiği bir biçimi var.

Değ: silinmez bir beden hafızası.

İnşa.
Yıkım.
Yeniden inşa.

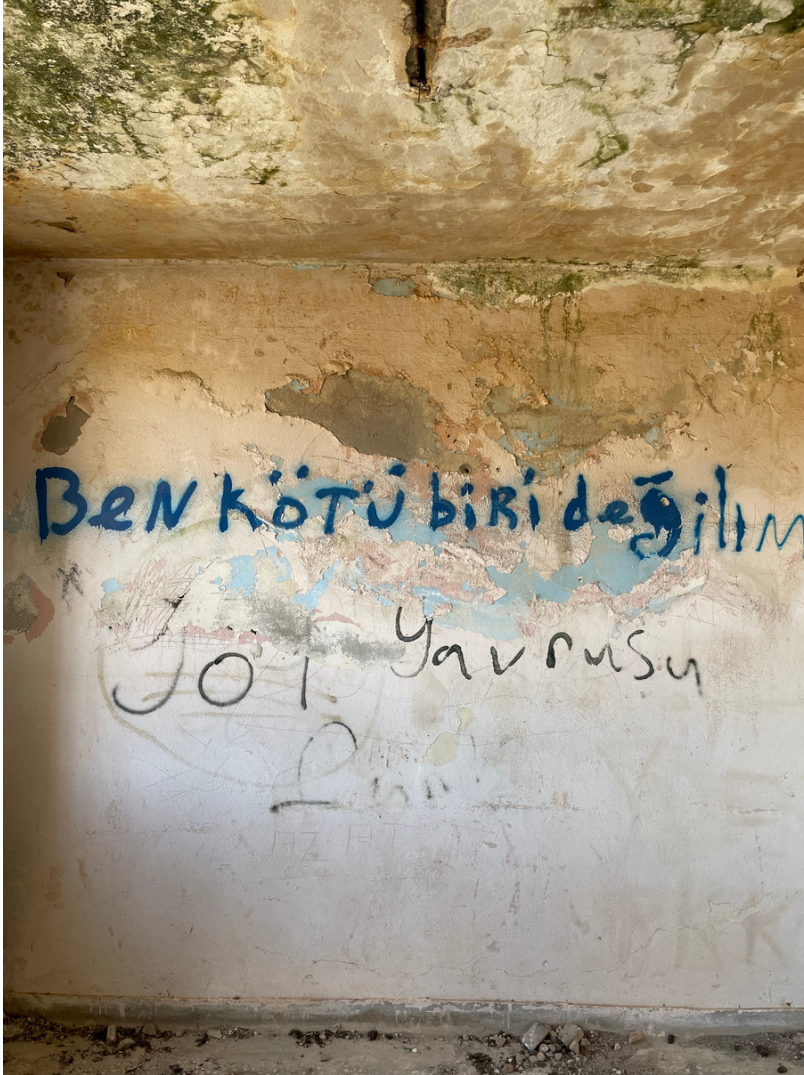
Tercih: Ucu gözükmeyen
ve nereye gittiği belli
olmayan yolda
yürümektense Tanrı'nın
çizmiş olduğu yolda,
koymuş olduğu sınırlarda
ilerlemek.

Terk etmek.

Yeryüzünden taşlar yağmış evlere,
toz olmuş yaşananlar...

Bir evin çatısına çıktım.
Etrafa baktım.
Sanki bütün evler üzgün,
özlem ve keder içinde.
Sonra arkamı döndüm
biri penceresinden
bana bakıyordu.
Kimsesizim der gibi.
Kalktım gittim o evin içine.
Kulağıma bir soru
yanağıma da bir sevinç.
Ama dermanı olamadım
o evin.
Çünkü beni değil
başkalarını bekliyordu.
Hala terkedilmiş hafızasını
çağırıyordu
unutmamak için.

Ağıt: Eriyen mum izleri, inançları yüzünden kan ve gözyaşı döken insanların yakarışları.

Fotoğraf (Sol): Revşen Berfin Coşkun Fotoğraf (Sağ): Esra Varhan

İnsanlar gelir geçerdir fakat arkasında bıraktığı izlerle var olmuştur. Doğa ise bu izlere küçük dokunuşlar yapmaktadır. Köy boş olsa da hala buraya tutunan bazı yaşanmışlıklar var. Dikenli çalılar, yaban otları, kapı eşiğinde ve duvarda yeşeren otlar, salonlarda yetişen çiçekler her biri bizi bekleyen ev sahibi gibi duruyordu orada.

Karanlık ortadan kalkana
ve sen geri dönene kadar
kucak açacağım. Sahici
ince bir ıslıkla tüm diyarı
dolaşacağım sen dönene
kadar. Ben buradayım.
Evim; kimsesizlerin
kimsesiyim. El eleyiz biz.
Bahar geldi sayılır, en
sevdiğim çiçek açmak
üzere. Vakit geldiğinde çilli
horoz da ötecek.

Muhafızı başında
bekliyordu alacalı çarığıyla.
Duruşu duvar, sesi kalkan,
bastonu güçlü bir mızraktı.
Şen bir sesle mırıldandı
özgürlüğün şarkısını.
Güneşi selamlayıp; söz,
dedi. Size söz baharlar yine
gelecek, kelebekler
özgürlüğe uçacak, kuşlar
sevda taşıyacak; biz o
gökkuşağının altında dans
edeceğiz söz, dedi.

HAFIZA

FOTOJURNAL

www.ypturkey.com | info@ypturkey.org